

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o **maloletého P. O.**, narodeného X., bývajúceho u matky, v konaní zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Veľký Krtíš, dieťa rodičov : L. O., bývajúcej v Č., zastúpená Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou vo Veľkom Krtíši, Komenského 3 a P. P., bývajúceho v M., zastúpeného JUDr. Jozefom Školníkom, advokátom so sídlom vo Veľkom Krtíši, Mierová 2, o **úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 9 P 100/2013, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. septembra 2014 sp. zn. 12 CoP 10/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom z 9. januára 2014 č. k. 9 P 100/2013-55 maloletého P. O., nar. X. zveril do osobnej starostlivosti matky. Otcovi dieťaťa uložil povinnosť prispievať na maloletého P. O., nar. X. pravidelným mesačným výživným v sume 90 € a to počnúc dňom 17.7.2013 so splatnosťou výživného vždy k 15. dňu v tom-ktorom mesiaci vopred k rukám matky dieťaťa. Zameškané výživné za čas od 17.7.2013 do 9.1.2014 v celkovej sume 180 € je otec dieťaťa povinný splácať v pravidelných mesačných splátkach po 30 € splatných súbežne s bežným výživným, počnúc prvou splátkou v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti tohto rozsudku, pod stratou výhody splátok. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že od narodenia sa o dieťa osobne stará jeho matka. Otec dieťaťa si od jeho narodenia plní vyživovaciu povinnosť, ktorú sa

dobrovoľne rozhodol platiť vo výške 60 € mesačne. Matka dieťaťa sa návrhom domáhala určenia vyživovacej povinnosti otca od narodenia dieťaťa, keďže nesúhlasí s výživným 60 € mesačne. Súd prvého stupňa uviedol, že nič nebránilo matke dieťaťa, aby si podala návrh na začatie konania už skôr. Na druhej strane akceptovala za obdobie doterajšieho života dieťaťa výživné, ktorým prispieval otec dobrovoľne. Poznamenal, že tento stav nezadáva dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorého preukázanie by oprávňovalo súd určiť vyživovaciu povinnosť otca na dieťa od narodenia dieťaťa. Z potvrdenia zamestnávateľa otca dieťaťa vyplýva, že tento dosiahol za dobu posledných 12 mesiacov čistý priemerný mesačný príjem 621,48 €, iný zdroj príjmu nemá a je bezmajetný. Súd pri určovaní výživného prihliadol na jeho zárodkové pomery aj na odôvodnené potreby dieťaťa. Matka dieťaťa je len poberateľkou rodičovského príspevku a prídavku na dieťaťa vo výške 220 €. Súd prihliadol aj na ostatné výdavky, ktoré znáša matka v spojení so zabezpečovaním riadnej zdravotnej starostlivosti o syna. Pri určení výšky vyživovacej povinnosti otca prihliadol aj na ten fakt, že otec na dieťa nad rámec doteraz zasielaného výživného nijak materiálne neprispieval a o dieťa sa málo zaujímal. Súd prvého stupňa preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie matky rozsudkom zo 17. septembra 2014 sp. zn. 12 CoP 10/2014 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým uložil otcovi maloletého povinnosť prispievať na výživu maloletého P. O., nar. X. s účinnosťou od 17.7.2013 výživným vo výške 90 € mesačne (druhý výrok) a v súvisiacom výroku o zameškanom výživnom (tretí výrok), potvrdil. V odôvodnení konštatoval, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti je vecne správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil i s odôvodnením jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.), ktoré je dostatočne podrobné a zároveň jasné, zrozumiteľné a presvedčivé. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 75 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. Zákona o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“). Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že otec v období október 2012 až september 2013 dosahoval priemerný čistý mesačný príjem 621,48 € a ide o jeho jediný pravidelný príjem. Uzavrel, že tento príjem objektívne zodpovedá jeho schopnostiam a možnostiam. Súd prvého stupňa preto, vychádzajúc z uvedeného príjmu otca a po zohľadnení jeho základných výdavkov, rozhodol správne. Odvolací súd uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu je vecne správne i v tej časti, v ktorej rozhodol, že výživné je otec dieťaťa povinný platiť od podania návrhu matky na určenie vyživovacej povinnosti

otca. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 81 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala matka dovolanie 24. októbra 2014, ktoré zvolená právna zástupkyňa doplnila 23. januára 2015. Dovolanie odôvodnili tým, že rozhodnutie krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a je neetické. Navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Otec a kolízny opatrovník sa k dovolaniu matky nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Tento mimoriadny opravný prostriedok je prípustný proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. a proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. Podľa § 238 ods. 4 O.s.p. však dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených Zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení.

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa rozhodlo vo veci upravenej Zákonom o rodine (určenie vyživovacej povinnosti rodiča k maloletému dieťaťu), pričom nejde o rozsudok o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení. Napadnutý rozsudok teda nevykazuje znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné,

ale znaky rozsudku, v prípade ktorého je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená (§ 238 ods. 4 O.s.p.).

Dovolací súd preskúmal z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1, druhá veta O.s.p.) prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a/ až g/ ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Pokiaľ matka v dovolaní tvrdila, že napadnutý rozsudok krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, nesprávne právne posúdenie veci, ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež IV. ÚS 196/2014).

Vzhľadom k tomu, že prípustnosť dovolania matky nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, najvyšší súd jej dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie procesne prípustné. Vzhľadom na odmietnutie dovolania z procesných dôvodov sa dovolací súd nezaoberal vecnou správnosťou dovolaním napadnutých výrokov rozsudku odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 243b ods. 5 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júla 2015

JUDr. Viera Petriková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová